

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/348/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415204108
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5415204108.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcov: 1/ M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. U. XX, 2/ O. Y., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. U. XX, obaja právne zastúpení JUDr. Lenkou Balogovou, advokátkou, so sídlom v G., G. X, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie sumy 702,25 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/230/2015-128 zo dňa 23. mája 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, odvolaním účastníkov nenapadnutom, ponecháva **n e d o t k n u t ý**.

V ostatnej časti rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** uhradiť žalobcom 1/, 2/ trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 702,25 eur s 8,05 %-ným ročným úrokom z omeškania **z o s u m y 571,52 eur** za obdobie od 27.10.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní **o d p r á v o p l a t n o s t i r o z s u d k u**, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Priznal žalobcom 1/ a 2/ voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 433,67 eur, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, ktoré uložil žalovanému zaplatiť právnenému zástupcovi žalobcov 1/ a 2/ do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z vykonaného dokazovania prvoinstančný súd ustálil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že z dojednanej výšky úveru (600,- eur) žalovaný reálne poukázal na oznámený účet žalobcov sumu 513,61 eur, keď rozdiel - 86,39 eur mala predstavovať „odplata“ podľa Dohody o poskytnutí služby uvedenej v bode 8 ÚZ. Tiež nebolo sporné skutkové tvrdenie žalobcov, že doposiaľ žalovanému titulom plnení na ÚZ uhradili sumu 1.215,86 eur, čo je viac práve o žalovaných 702,25 eur tým spôsobom, ako to žalobcovia podrobnejšie špecifikovali nielen v žalobe, ale aj v následnom podaní z 18.01.2016. Z rozhodovacej činnosti bolo prvoinstančnému súdu zrejmé, že žalovanému boli vytýkané jednak nedostatky kontraktáčného procesu pri uzatváraní úverových zmlúv a súčasne aj to, že úverové zmluvy neobsahovali všetky zákonom vyžadované náležitosti pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na podklade čoho súdy konštatovali, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. S ohľadom na oba uvádzané dôvody žalobcovia boli povinní vrátiť žalovanému len toľko, koľko od neho reálne obdržali titulom poskytnutého úveru, t. j. v danom prípade sumu 513,61 eur, a to či už **p r e** nedostatok zákonom stanovených náležitostí, ktoré žalovaný až následne po jej podpise žalobcami do

zmluvy o spotrebiteľskom úvere dopĺňal, a to i formou „Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere pod daným číslom a dátumom“, pričom bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je daná i s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v predmetnej úverovej zmluve bola nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, a to vo väzbe na skutočnosť, že bola rátaná, ako keby žalovaný reálne poskytol žalobcom úver vo výške 600,- eur, hoci jeho skutočná výška bola len 513,61 eur a rozdiel žalovaný „započítaval“ na plnenie na základe dohody o poskytnutí služby, ktorú súd vyhodnotil ako neplatný právny úkon. Konštatovaný nedostatok kontraktačného procesu spočívajúci v tom, že žalovaný po podpise menil a dopĺňal ďalšie údaje do zmluvy, pričom tieto žalobcovia písomne neprijali, predstavuje v zmysle § 44 ods. 2 veta prvá OZ pozmeňovaný a dopĺňaný prejav vôle žalovaného nový návrh na uzatvorenie zmluvy, pričom takýto spôsob „kontraktácie“, ktorým k uzavretiu zmluvy v zmysle zákona dôjsť nemohlo, vymyslel práve žalovaný. K tejto otázke sa prvoinštančný súd vyjadril už vo veci sp. zn. 5C/135/2013 v rozsudku z 05.05.2014, č. k. 5C/135/2013-82, v ktorom podrobne poukázal na dôvody absolútnej neplatnosti takejto zmluvy, s ktorými sa stotožnil i odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku z 29.05.2015, č. k. 8Co/54/2015-135. Za nedôvodnú považoval námietku premlčania vznesenú žalovaným. Uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej a trojročnej, popri prípade v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia až 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe. V prejednávanej veci žalobcovia prvú splátku úveru zaplatili v decembri 2012 s tým, že prvá splátka bola splatná 14.12.2012. Ak potom žalobcovia žalobu na súd podali dňa 11.11.2015, stalo sa tak nepochybne pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby. Navyše, pokiaľ žalobcovia nevrátili žalovanému sumu zodpovedajúcu výške ním poskytnutého úveru 513,61 eur, čo zodpovedalo celým 15 splátkam a prevažnej časti 16. splátky splatnej až 14.04.2014, ani nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, čiže ani ohľadne časti splátky č. 16 vo výške 31,36 eur. Ohľadne zvyšnej sumy 0,79 eur, o ktorú po pripočítaní predchádzajúcich 15 splátok začala prevyšovať nimi splatená suma výšku žalovaným poskytnutých prostriedkov, mohlo zaplatením 16. splátky žalobcami a ich následnými ďalšími platbami začať vznikať bezdôvodné obohatenie. Ustálil, že najneskôr dňom, kedy žalobcovia uhradili splátku č. 16, mohlo začať vznikať žalovanému na úkor žalobcov bezdôvodné obohatenie, a teda mohlo dôjsť k začatiu plynutia aj objektívnej premlčacej doby a teoreticky najskôr uvedeným dňom mohla začať žalobcom plynúť aj subjektívna premlčacia doba, ktorá taktiež do podania žaloby nemohla uplynúť. V nadväznosti na uvedené potom žalobcov na zaplatenie sumy 702,25 eur ako rozdielu medzi výškou súhrnného plnenia žalobcov a skutočnou výškou ich záväzku voči žalovanému vyhovel a priznal im i úroky z omeškania, pričom pri ustálení počiatku omeškania, od ktorého závisela aj priznaná percentuálna výška úrokov, súd vychádzal z toho, kedy prvýkrát žalobcovia vyzvali žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom z 13.10.2015, ktorý bol doručený 19.10.2015. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 3 O. s. p. S prihliadnutím na to, že neúspech žalobcov bol iba nepatrný, priznal im náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie ich práva v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Vytykal prvoinštančnému súdu, že jeho rozsudok neobsahuje žiadne skutkové a právne dôvody, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru o spoločnej, solidárnej, aktívnej legitímácii žalobcov. Uviedol, že žalobca v rade 1/ uzavrel zmluvu ako dlžník, žalobca v rade 2/ ako spoludlžník. V konaní nebolo preukázané žiadnym dôkazom, že by žalobca 2/ ako spoludlžník niečo platil, a teda mal nárok na vydanie súdom konštatovaného bezdôvodného obohatenia. Podľa rozsudku by existencia bezdôvodného obohatenia mala spočívať v tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, lebo obsahuje nesprávne uvedenú RPMN. Nevykonan žiaden dôkaz, na základe ktorého by mohol prijať takýto záver. Poukázal len na to, že by podľa jeho záverov sa mala RPMN počítať zo sumy vyplatenej na účet žalobcu v rade 1/ a nie zo sumy uvedenej v úverovej zmluve. Uviedol, že sumou úveru je nielen čiastka vyplatená na účet žalobcu v rade 1/, ale aj suma poskytnutá v rámci započítania pohľadávok. Nie je pritom ani zrejmé, prečo na uvedenú skutočnosť súd neprihliadol, hoci žalovaný na ňu vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal. Na základe úverovej zmluvy došlo k poskytnutiu úveru vo výške 600,- eur. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy, tiež ustálenej obchodnej praxe rozumie nielen vyplatenie prostriedkov, ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku, t. j. aj vzájomné započítanie. Úver bol povinnému poskytnutý tak, že časť z neho vo výške 86,39 eur bola vyplatená na účet dlžníka (žalobcu v rade 1/), zvyšná časť bola poskytnutá v rámci započítania pohľadávok oprávneného a povinného. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obdo V 47/2001. Uviedol, že záver súdu o nesprávne vypočítanej RPMN je nesprávny a neobstojí ani konštatácia o bezúročnom charaktere úveru. Na podklade uvedeného žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, príp. zmeniť,

po doplnení dokazovania a preukázaní najvyššej prípustnej úrokovej sadzby rozhodnúť o neplatnosti úrokovej sadzby v zmluve o revolvingovom úvere v rozsahu, v akom prevyšuje takto preukázanú najvyššiu prípustnú úrokovú sadzbu. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že počas konania žalovaný nespochybnil aktívnu legitimáciu žalobkyne v rade 2/ a v jeho odvolaní absentuje okrem právneho odôvodnenia aj skutkové odôvodnenie uvádzaného odvolacieho dôvodu. Ďalej uviedli, že prvoinštančný súd ako dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia, jednak uviedol nedostatky kontraktčného procesu pri uzatváraní zmluvy a absenciu podstatných náležitostí zmluvy, v dôsledku ktorých treba poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň poukázal na množstvo rozhodnutí, ktoré žalovanému sú dávno známe, obsahujú rozsiahle zdôvodnenie tohto odvolacieho dôvodu. Za potrebné však považovali poukázať na žalovaným zastieraný fakt, že započítaná pohľadávka predstavuje skrytý poplatok, a teda výška RPMN sa mala správne počítať zo súčtu súm 600,- eur + 86,39 eur. Podľa splátkového kalendára boli žalobcovia povinní zaplatiť na istinu 42 splátok po 14,29 eur, čo je spolu 600,18 eur splatných na výšku údajne poskytnutého úveru, avšak žalobcom bola čiastka 86,39 eur odpočítaná ešte pred poskytnutím úveru. Výsledok výpočtov žalovaného znamenal pre žalobcov, vychádzajúc zo splátkového kalendára, povinnosť vrátiť aj nikdy neposkytnutých 86,39 eur (navyše úročených), čo vo výslednej sume predstavovalo spolu 686,57 eur bez úrokov. RPMN by mala byť preto vo výške 93,02 % a nie 70,02 %, ako uviedol žalovaný.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 C. s. p.), súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 385 C. s. p. a contrario) odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

6. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie dostatočne, vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

7. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní napádal, že prvoinštančný súd bezdôvodné obohatenie uložil žalovanému zaplatiť žalobcom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne, bez toho, aby v dôvodoch svojho rozhodnutia odôvodnil, z čoho vyvodil ich solidaritu, keď žalovaný uzatvoril zmluvu so žalobcom v rade 1/ a žalobkyňou v rade 2/ ako spoludlžníkom, v konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa v rade 2/ ako spoludlžníka niečo platila, a teda mala nárok na vydanie konštatovaného bezdôvodného obohatenia, je potrebné uviesť, že predmetnú námietku žalovaný vzniesol až v rámci odvolacieho konania. Jedná sa v zmysle § 366 C. s. p. o novotu v odvolacom konaní, ktorú je možné v odvolaní použiť len za podmienok vyplývajúcich z ust. § 366 písm. a) až d) C. s. p. Ich naplnenie odvolací súd v predmetnom konaní nezistil. V danom prípade však solidarita žalobcov v rade 1/, 2/ vyplýva priamo zo zákona v zmysle ust. § 145 ods. 2 OZ, nakoľko žalobcovia 1/, 2/ ako manželia úver splácali zo spoločných prostriedkov, patriacich do BSM. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú manželia oprávnení konať spoločne a nerozdielne.

8. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou odvolateľa v tom, že by prvoinštančný súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že výška RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola nesprávna, keď sumou v úvere je nielen čiastka vyplatená na účet žalobcu, ale i poskytnutá v rámci započítania pohľadávok.

9. Prvoinštančný súd jednoznačne v napadnutom rozhodnutí uviedol, že z dojedanej výšky úveru 600,- eur žalovaný reálne poukázal na účet žalobcov sumu 513,61 eur, pričom rozdiel 86,39 eur mala predstavovať „odplata“ podľa dohody o poskytnutí služby uvedená v bode 8 ÚZ.

10. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pokiaľ i dohoda o poskytnutí služby bola zakomponovaná na tej istej listine ako samotná ÚZ, ešte neznamená, že ide o individuálne dojednanú súčasť zmluvy. Napokon žalobcovia možnosť odložiť 3 splátky podľa vyššie uvedenej dohody o poskytnutí služby ani nevyužili a žalovaný im pri podpise zmluvy nedal žiadne vysvetlenie k predmetnej dohode. Za nekalú obchodnú prax žalovaného je možné považovať absenciu možnosti vrátenia či započítania odplaty pre nevyužitie predmetnej služby. Pritom nebolo možné predmetnú službu podľa názoru odvolacieho súdu ani započítať do poskytnutého úveru, nakoľko o poskytnutie takejto služby žalobcovia 1/, 2/ nepožiadali a jednak v čase poskytnutia úveru ani nebolo zrejmé, či žalobcovia takúto

službu reálne využijú. Dohodu o poskytnutí služby prvoinštančný súd považoval za neplatný právny úkon, za nekalú praktiku žalovaného. Vzhľadom na neplatnosť právneho úkonu - dohody o poskytnutí služby, správne prvoinštančný súd uzavrel, že ročná percentuálna miera nákladov ustálená žalovaným bola uvedená v nesprávnej výške, čo v zmysle zákona znamená, ako keby uvedená v zmluve ani nebola.

11. Žalobcovia o odklad splátok platne nikdy nepožiadali, túto službu nikdy reálne nevyužili. Možno konštatovať, že žalovaný si tak uplatnil poplatok za poskytnutie služby, ktorú nikdy reálne neposkytol. Dohodu v bode 8 zmluvy je preto možné považovať ako celok za neprijateľnú podmienku v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko je koncipovaná tak, že spotrebiteľovi za zaplatený poplatok nie je poskytnutá služba, pričom prostredníctvom poplatku za odklad splátok dochádza iba k účelovému zníženiu poskytnutej úverovej sumy s ponechaním rovnakého počtu splátok, čo v konečnom dôsledku vedie k nesprávne uvedenej RPMN. Splátky bolo totiž potrebné rozpočítať iba na výšku reálne poskytnutého úveru a odplatu za poskytnutie služby ako samostatný náklad spotrebiteľa. Za nie bez významu je tiež potrebné uviesť, že pokiaľ i poskytnutý úver žalobcom 1/, 2/ bol nazvaný ako revolvingový úver, ktorý sa čerpá priebežne, v skutočnosti bol žalobcom 1/, 2/ poskytnutý úver jednorázovo na ich účet v banke, pričom i v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi bol uvedený dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, čo pri revolvingovom úvere nie je možné, nakoľko revolvingový úver sa poskytuje na dobu neurčitú a dátum poslednej splátky nemožno vopred určiť pri podpise zmluvy.

12. Odplata za poskytnutie služby bola neprimerane vysoká, keďže jej suma takmer dosahuje 3-násobok splátok, ktoré boli vo výške 14,29 eur. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje veriteľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, automatické započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov je možné považovať za dojednanie neprijateľné, rozporné s dobrými mravmi a absolútne neplatné v zmysle § 39 OZ. Zakomponovaním uvedenej dohody do vopred predtlačenej formulára zmluvy pripraveného veriteľom si dlžník - spotrebiteľ nepochybne zhoršil svoje zmluvné postavenie, vzdal sa práva na vyplatenie celej dojednanej sumy úverových prostriedkov, formou vopred vyplatenej odmeny za službu, ktorú ani nemusel využiť.

13. Napokon k námietkam uvedeným odvolateľom v podanom odvolaní je potrebné uviesť, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru prvoinštančný súd vyvodil i z nedostatkov kontraktačného procesu pri uzatváraní úverovej zmluvy s tým, že predmetná úverová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, keď podstatné náležitosti zmluvy boli doplnené následne, v podobe oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi ako jednostranného právneho úkonu.

14. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní považoval za neodôvodnené, ktoré nemohli v žiadnom prípade spochybniť správnosť prijatých právnych záverov zo strany prvoinštančného súdu.

15. V nadväznosti na uvedené, v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd toto ako správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Uložil žalovanému uhradiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania, ktorá im vznikla v súvislosti s podaným vyjadrením k odvolaniu žalovaného v celom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)